

Scénář: Rozmarný kurz reedukační

V popředí nafukovací bazének s kačenkou, stolek s lahví vína, několika sklenicemi a talířem s několika klobáskami. U stolku jsou tři židle. Také by se hodila nějaká zástěna (paraván).

Projekce: *pohled na hladinu za deště, zvuk deště. Přichází Důra, zkouší rukou déšť a nohou vodu:*

Důra: „Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným. Je chladno a můj dech, jakkoliv jsem nepozřel vody, je mrazivý. Který měsíc nám zbývá, jestliže ani květen není dost vhodný, abychom pečovali o zdraví a o tělesnou čistotu? Nuže, ať je podnebí příznivé čili nic, tyto věci nesnesou odkladu.“

Projekce: *záběr rozšíří na plovárnu. Důra si sundává župan a vstupuje do vody.*

Z druhé strany (hl. vchodem) přichází kanovník:

Roch: „Hej, pane, počínáte pozdě svůj sabat, což nezní zvony dosti silně? Sesedněte se svého koštěte, vidím je zřetelně mezi vašimi stehny. Zanechte ohavnosti, jež vás zahubí! Jaký jste to nečistý hmyz, jenž odkládá kalhoty tak snadno, jako poctivý člověk svoji čepici? Kdo byl váš učitel? Kdo vám vštípil tyto mravy?“

Důra: „Nesměšujte mne s nemravy! Byly mi vštípeny názory zdravotnické, přijal jsem je a jsem jich dbalý k velkému prospěchu svého těla.“

Přichází Hugo: „Dobrý den, pánové.“

Důra: „Dobrý den, majore. Konám cvičení, s nimiž jste obeznámen a jež už sdostatek rozvzteklila kanovníka. Poshovte mi, abych obeplul nádrž.“

Roch: „Dobré jitro, majore. Domníváte se doposud, že shovívavost, již osvědčujete vůči tomuto pošetilci nevýrazného ducha, je správná?“

Hugo: „Shledávám jakési zaujetí v těchto hovorech, a třeba by nebyly dosti ušlechtilé, připouštím je, neboť zaujetí jsou odlesk vášní. Co jest velikého mimo oblohu věčně modrou a vášně věčně krvavé?“

Přichází Důrová (shora po schodišti): „Ach, ty nikdy nezahálíš,“ *obrací se na ostatní:* „Srozuměla jsem, že se hádáte o jakési nesmysly a že křičíte, jako by šlo o peníze. Můj manžel plkává dosti často.“ *Důrová chystá na stolek talíře a chleba.*

Projekce: *řeka a nad ní po cestě jedoucí bibliobus.*

Přichází Arnoštek (hlavním vchodem), balancuje jako po provaze: „Jsem pocestný knihovník Arnoštek a navzdory drsnému podnebí - neboť přicházím z jihozemska – od nynějška po tři dny každého večera budu půjčovati knih měšťanům.“

Důrová: “Ach, to jste vy, o němž od včerejška mluví celé město? To jste vy! Vy, pane, jak se dovídám, jste obávaný katalogizátor a týž, jenž pobýval v Alexandrii a přichází z Nizozemska.”

Arnoštek se během hovoru přitočí ke stolku, nalije si víno a ukousne párek.

Arnoštek: “Byl jsem tam, všude... Stanoviště našeho bibliobusu je na náměstí. Tam budeme půjčovati knihy a tam také již dnes večer začne knihovnický kurz reedukační pro ctěné zájemce z řad nejširší veřejnosti. Nuž, přijďte všichni večer na náměstí!” *Arnoštek odchází (do skladu).*

Důrová: „Pan Arnoštek je švarný chlapík! Všiml sis, Antoníne, jeho rozpaků a jeho ruměnce?”

Důra: “Ano, ano, je to zdatný člověk. Najedl se, hojně se napil a nezaplatil vstupného.”

Projekce: *potemnělé náměstí s maringotkou, v pozadí domy a kostel. Major a Důra si navléknou kalhoty a všichni se vracejí ke stolku.*

Důra, major a abbé sedí u stolku, popíjejí a pojídají.

Hugo: “Jezme a pijme! Dejte sem večeři! Tučný sýr, zvěřinu, ptáky, jehňata, vše, co se líhne živé, a vše, co se líhne z vejce. Dejte sem vše, co zraje jedlého, vše, co je oploutveno, a všechny druhy plžů, kteří se požívají ve vzdělaných zemích. Dejte to sem! Je večer, země se otočila a tu bývá obyčej jísti.”

Roch: “Majore, stal jste se žroutem nebo mluvkou? Chcete ukázati zuby nebo jazyk? Já však dnes večer nemám na jídlo ani pomyšlení. Není mi volno!”

Důra: „To jest následek špatné životosprávy. Příliš přemýšlíte! Přemýšlíte i při večeři, a to jest druh nepřiměřeného obžerství.”

Hugo: “Pánové, pospěšte, neboť pokud se pamatuji, jdeme na představení knihovnickovo.”

Projekce: *přiblížení maringotky. Pánové přecházejí k židlím blíž u pultíku, Důrová zůstává u stolku a obdivně se dívá na Arnoška. Zpoza paravánu vychází Arnoštek a čeká jako dveřník „co zvolna sestupovala dívka, jejíž tvář byla skryta pod maskou“. V ruce drží klobouk, obchází s nimi první řadu a vybírá drobné. Usmívá se na všechny strany a každou chvíli udělá pukrlátko. Arnoštek si mezitím chystá u pultíku papíry atd.*

Důra: “Žil jsem dosti klidně, a nesnáším vzruchu. Cožpak není hezká? Chybí jí něco?”

„Hleďte, majore, Anna, ukazujíc nám mechaniku kloubů, smrštění a stah svalových vláken, jež zvedají nohu, ukazujíc nám pravidelné a volné dýchání, jímž se dme hrud', skýtá nám utěšený obraz prostého jsoucná a závažných akcí, jež jsou kořenem knihovnictví.“

Hugo: „Hezkých ženských je šlakovitě málo, ale jsou!“

Anna přichází ke třem přátelům:

Důra: „Tyto stromy jsou pouhá pláňata a nenesou ovoce. Naštěstí můžeme opravit divokou přírodu. Pánové, máte přichystán svůj tolar?“

Anna: „Věru, čas je příliš krátký, popilme si.“

Arnoštek počíná přednáseti.

Arnoštek: „Velectěné publikum, právě zahajujeme náš reedukační kurz grantopsavecký. Ráčí někdo z vás věděti, co jest to takový grant?“

Hugo: „To je přece když vám někdo ráčí dávat na něco peníze, ale museli jste si o ně napřed říci. Aneb jak říkávala moje babička: líná huba, holé neštěstí!“

Arnoštek: „Jistě, jest to přesně tak. Stačí si žádost vyhotovit, na patřičný úřad ji podat a mnoho roztodivných lejster doložit. *(Anna ukazuje štos lejster a razítka)* Nejdůležitější ze všeho je vymyslet účel dobročinný a všeobecně prospěšný, na který vám erár má přispěti. Třeba vy, pane plovárníku, vy byste mohl žádati o podporu za účelem rozšíření a zkrásnění vaší plovárny, jejíž kapacity nedostačují v krásných letních dnech požadavkům a nárokům ctěného obyvatelstva Krokových Varů. Ale není to jenom tak, musíte si dopředu rozmyslet, čeho chcete dosáhnouti, a také sám si vymyslet, jak se bude úspěšnost měřit a indikátory všelijaké sám sobě stanoviti.“

Důra: „Má to snad znamenat, že si mám sám vymyslet, kolik lidí mi přijde na plovárnu? A co když ale potom neráčí přijít?“

Arnoštek: „Ale mistře, záleží přece na Vás, co si jako indikátor stanovíte. Tak si dejte jako indikátor počet lahví červeného vína, které s přáteli vypijete, to můžete snadno ovlivniti!“

Všichni přátelé pokyvují hlavami. **Důra:** „No to by, u všech všudy, šlo!“

Hugo: „To mi připomíná tažení italské. Víte, proč byla prohrána první bitva na Piavě? Vězte, vězte všichni, že armáda neměla nádob a že se pilo víno z hrsti. Bylo nutné, aby voják otevřel sud bodákem hezky dole a aby víno crčelo proudem...“

Arnoštek mu skočí do řeči: „Anebo zde pan major, ten by mohl požádat o přispění na vznik muzea bitvy u Krokových Varů, není-liž pravda?“

Hugo: „No, ona to vlastně žádná velká bitva nebyla, spíš taková potyčka...“

Arnoštek: „A je to snad na obtíž? Důležitá je přece podpora ruchu turistickému a místnímu podnikání, která z takového muzea zajisté poplyne!“

Hugo: „No to ano... ale cožpak nikdo z úřadu nebude kontrolovati, jak účinně byly peníze vynaloženy?“

Arnoštek: „Naopak, na to je třeba se velmi dobře připravit! Všechny papíry a razítka je nutno jako oko v hlavě chovati a pravidelně je rozmnožovati! A co vy, pane abbé, jak vy byste se mohl do těchto prospěšných činností zapojit?“

Roch: „Já nevím. Mě se líbí nejvíce s knihou prodlévati.“

Arnošek: „To je skvělé, stačí je vyměnit za knihy účetní! A co kdybyste při faře otevřel místní pobočku Městské knihovny pražské a knihy naučné a taktéž zábavné městským občanům zapůjčoval?“

Roch chvíli přemýšlí: „Ano, to by byl počín dozajista bohulibý! Ale v mé knihovně by se mělo mluvit nahlas. Mluvit šeptem je neřest odsuzovaná všemi dobrými knihami mravoučnými. Bylo jí po zásluze vyspíláno v katechismech a od těch dob kdekdo se varuje mluvit šeptem mimo chrám.“

Arnošek: „Tak vidíte, pánové, každému z vás dostalo se bohulibého námětu, jak dotací využítí a svému městu a občanům život zpříjemnit. Proto říkám: jděte ... a pište!“

Všichni tleskají Arnoškovi.

Arnošek s Annou nastupují zpět do „vozu“. Pánové přecházejí zpět ke stolku.

Projekce: *opět pohled na plovárnu. Důrová se vztekle zvedne a jde k bazénku, zkouší rukou vodu, vyklepává prádlo atd.*

Hugo: „Anna odchází, ale Kateřina se vrátila. Slyšel jsem Annu, že se sdílí o své mínění s paní Důrovou. Nazývala Antonína hrubcem, Rocha plytkým knihovníkem a o mně soudila snad ještě hůře, neboť odešla s Arnoškem domnívajíc se, že mě přemohl.“

Důra: „Vy jste spolu zápasili?“

Hugo: „Dnes ráno, v stromořadí doubků mě knihovník sešvihal španělkou.“

Projekce: *pohled na odjíždějící bibliobus. Přátelé se dívají za ním (ovšem hovoří do hlediště). Důrová běží doprostřed a s věšteckým zápalem hovoří k divákům.*

Důrová: „Ach, ach, ach. Jak je krásné půjčovat literaturu a po širém světě šířit myšlenky vznosné. Jak je krásné počítati dny do Infora a míjeti město po městě!

Jak je krásné strojiti vzdělanost od počátku do konce a opakovati je znovu a znovu před lidmi, z nichž nikdo mimo nás neví, co se stane.

Bibliobus! Katalogizační pravidla! A strmé police! Vizte mě, divákové, jak oděna jsouc trikotem flanderským podpírám Arnoška, neboť je to slaboučký knihovník.

Jak je to krásné. Jak je krásné býti kadeřavým.“

Projekce: *hudba graduje, konec.*